

NACIONAL

P6-19

Sense por

17-A • Avui fa un any dels atemptats gihadistes a Barcelona i Cambrils, amb setze morts i uns 150 ferits

La Rambla no oblida

“Visc la data amb angúnia”

RECORD • Colau i Torra coincideixen que els actes són per homenatjar les víctimes i acompanyar les famílies

Flors en record de les víctimes de l'atemptat, ahir damunt del mosaic de Miró, a la Rambla de Barcelona ■ ACN

EDITORIAL

P3

Catalunya enfront del terror

El primer aniversari dels brutals atemptats del 17-A arriba avui amb interrogants i reptes pendents, però amb la certesa d'una societat catalana valenta i cohesionada que ha demostrat una immensa solidaritat i un gran anhel de convivència.

Opinió

17 d'agost del 2017

Antoni Segura i Mas

finques Pous
 Administrem el teu habitatge amb
TOTAL GARANTIA DE PAGAMENTS
COBERTURES EN CAS D'IMPAGAMENT:
 ARAG
 6 mensualitats garantides
 Despeses d'advocat i procurador
 Reclamació d'actes vandàlics fins a 3.000 €
12 MESOS GRATUÏTS PER A NOVES ADMINISTRACIONS
 MATARÓ
 C/ Pujol 20 · 08301 · 93 790 39 45
 finquespous@finquespous.cat
 www.finquespous.cat

Els Canyons de la Foll
 Viatge al cor del Caninó
 www.san-josepdelmar.com
 0033 468 391 62
 0033 468 391 62

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Grasset

Silenci sobre silenci

Molts d'aquells mossos, guàrdies, infermers, metges i bombers que van ser a la Rambla de Barcelona ara fa un

any remarquen el silenci que es va apoderar d'aquesta artèria urbana escapçada per la massacre terrorista. L'erràtica baixada de la furgoneta que buscava la mort de manera certa, després que "la mare de Satan" els esclatés als dits a Alcanar, va dur l'esglai i el silenci. Després que hi hagués una segona explosió al xalet d'Alcanar quan la policia mirava de determinar què era aquell arsenal de butà, d'acetona i d'aigua oxigenada, i que es va produir gairebé de manera simultània a l'atemptat de Barcelona. Després dels xiscles, el silenci. Alguns dels que hi eren diuen que no era ben bé un silenci net, sinó que era una remor sorda. Una mena de tensió de volum singular. En tot cas, la mort, la destrucció, la ferida sagnant, va tenir el contrapunt posterior del silenci, que també és una manera d'escoltar.

I per què ens costa tant d'estar en si-

lenci? Potser ens fa por d'estar amb nosaltres mateixos, quan el silenci ens fa de mirall

lenci? Potser ens fa por d'estar amb nosaltres mateixos, quan el silenci ens fa de mirall. Per això ens omplim la vida de sorolls. Quina mena de soroll no són les possibilitats d'estar permanentment connectats a les xarxes socials, al mòbil, pendent de missatges i de saber què fan els nostres amics? Aquesta dispersió que només ens afegeix ansietat, malestar i depressió, tal com han reflexionat, entre d'altres, Pablo d'Ors, Ramon Andrés i Joan Carles Mèlich. El silenci ha perdut pes en aquest present, en què el crit s'imposa per damunt de la raó, ja sigui als àmbits de la justícia o del debat. És clar que de silencis previs als atemptats també n'hi ha hagut molts, ja sigui entre la informació que no ha circulat entre cossos policials o entre aquells mecanismes d'alerta que no van saber preveure que es podia precipitar la desgràcia com va acabar passant a Cambrils, a Barcelona, com va passar a Ripoll, a Alcanar, com va passar arreu. Potser el silenci de després dels atemptats venia a buscar la reflexió sobre qui som quan aixequem murs de l'altre silenci, el que va servir de fonament de l'atemptat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Embastats

Davant el primer aniversari dels atemptats de la Rambla de Barcelona i de Cambrils ha rebrotat la pregunta que ja ens havíem formulat els dies posteriors a l'acció criminal, la pregunta que es fan també a París o a Londres en situacions aproximades: com és que uns joves en aparença integrats, que van a escola o tenen una feina més o menys segura –"que parlen català", en el cas que ens ocupa– es deixen entabanar per un imam sanguinari o pels missatges carregats amb bala i odi segregats a través de les "xarxes"? La resposta no es veu enlloc, potser perquè la pregunta està mal formulada o perquè és massa restrictiva. Sense arribar tan lluny jo els podria presentar gent jove, gent gran i gent que considero amics que un dia eren d'una manera i l'endemà eren d'una altra molt diferent perquè algun agent extern o intern els ha fet ballar el cap. Pacients que s'han tornat irascibles, tolerants que ho engegarien tot a rodar, pacífics que en una situació determinada agafarien les armes o aquell amic que havent militat sempre a l'esquerra ara s'ha adherit a

“L'aniversari dels atemptats fa rebrotar les mateixes preguntes

un partit d'extrema dreta. En tinc un altre que ho deixat tot per seguir un guru inquietant. I han anat a l'escola. I parlen català. De casos en la direcció contrària –de violents i irascibles a pacients i tolerants, de l'extrema dreta a l'esquerra– no en sabria aportar cap. N'hi deu haver, perquè hi ha de tot, però no en tinc a mà. Ja hi rumiaré. De moment hem de concloure que només estem embastats: tu, vostè i jo. Parlo de l'espècie humana, ja m'entenen. I del sistema de convivència que ens hem muntat. La democràcia és l'ideal però així que presenta qualsevol incommodatat sorgeix la pulsio autoritària,

més atractiva perquè és més forta, més simple i no fa rumiar tant. Com que situem l'origen de la democràcia a la Grècia antiga ens fem la il·lusió que està molt rodada i assentada. La democràcia, com l'escolarització general obligatòria, és cosa de quatre dies i, en conseqüència, un cos estrany que el cos treballat en segles d'obscurantisme rebutja d'entrada. Si persones fetes i refetes que han anat a col·legi amb mi s'han tornat mig ximpls, què no ha de passar amb joves mal-leables i manejables? O no tan joves, si parlem dels seus mentors.

S'han programat actes per recordar les víctimes dels atemptats d'avui fa un any. Una olla: uns que són refractaris a assistir-hi per la presència d'aquell o d'aquell altre; aquell o aquell altre que hi assisteix per lluir-se i recaptar vots o prestigi; els que hi barrengen el "procés", en favor o en contra; els que van fer front als comandos i els van desarticlar, a presó o encausats... I les víctimes? Una altra pregunta: cal una manifestació al carrer? Estaríem millor a casa en silenci i fent examen de consciència, i tot i així...

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/y5tqcu>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Un any

Tal dia com avui fa un any, malauradament tots sabem on érem. Sabem què fèiem en el moment que ens en vàrem assabentar i sabem, sobretot, què vàrem sentir, què vàrem sentir a mesura que passaven els minuts i les hores i agafàvem consciència de l'horror. Desconcert, incredulitat, i ràbia. Més que ràbia, ira, fúria. I por. I més que por, terror. I per sobre de tot, consternació. Aquesta ha estat una setmana dura. I avui ho tornarà a ser. Fa dies que veiem, escoltem o llegim el que va passar; sentim testimonis de veïns, familiars, policies, metges i psicòlegs que ens han donat detalls i més detalls que com va anar. Però em fa l'efecte que cadascú de nosaltres n'és un, de testimoni, del que va significar aquell dia. Molts estàvem de vacances i, tan bon punt ho vam sentir, ens vàrem mobilitzar. En minuts, al diari va arribar tothom, fossin on fossin, per fer el que a nosaltres ens tocava fer,

“Per desgràcia, tots sabem on érem avui fa un any. I la consternació, la ràbia i el desconcert que vàrem sentir continuen intactes

que era informar. A la policia va passar el mateix, i als hospitals, i als serveis d'emergència, i als de neteja, i on fos. Tothom hi va ser. Cadascú posant-hi allò que hi podia posar. Els ciutadans fent entrar a casa seva els turistes que eren al carrer, els veïns i comerciants de la zona ajudant els fe-

rits, els conductors obeïnt el que se'ls deïa, els veïns duent aigua i menjar als qui estaven atrapats al cotxe... I els que no hi podien fer res, perquè eren lluny, hi eren igualment emocionalment. Pensant-hi i preocupats sense poder fer res més que enganxar-se a la tele o a la ràdio per sentir les novetats. Però compungits, afligits i entristits com si fossin a la Rambla mateix. No va ser un dia complicat. En van ser uns quants. Hem d'estar molt orgullosos de com els serveis d'emergència, els Mossos i els metges van actuar, però a mi m'agrada pensar com d'important va ser també la força de la gent, de tots plegats. Com tothom es va bolcar a ajudar i com de gran va ser el sentiment de solidaritat, de companyonia, de col·laboració, que ens va envair aquells dies. I que, un any després, hi continua essent. Intacte. Com intactes continuen estant la consternació, la ràbia i la desolació que vàrem sentir.

EDITORIAL

La petjada del 17-A un any després

La commemoració de l'aniversari dels atemptats del 17-A a Barcelona i Cambrils ha de tenir avui les víctimes i les famílies com a protagonistes. El record emotiu i l'objectiu d'esmerçar més recursos pels afectats del brutal atac, que ahir van denunciar desatenció, ha de presidir la jornada. Les polèmiques polítiques n'han de quedar al marge, tot i que aquesta fita seria més assolible sense la imposició de la presència d'una figura com la del rei Felip VI rebutjada per una majoria de catalans. Una premissa que tampoc pot obviar la denúncia de la injusta situació d'empressonament del conseller Forn i de processament del major Traperó. És ignominiós que els qui arreu del món van ser considerats exemplars pel fet de liderar l'efectiva reacció dels Mossos el 17-A, a l'Estat espanyol siguin represaliats.

Si alguna lliçó bona queda del tràgic 17-A un any després és la impressionant solidaritat ciutadana demostrada, tant pels serveis d'emergència com per molts ciutadans anònims. I també l'exemplar actitud de la immensa majoria de catalans que van rebutjar els brots de xenofòbia que poguessin surar i van apostar decididament per la convivència des de la multiculturalitat i el respecte, sense permetre que la por s'apoderés de la nostra societat. Queden encara rellevants interrogants: qui va ser el cervell de l'atemptat, com va poder passar desapercebuda la radicalització dels joves de Ripoll que van formar l'escamot terrorista, o quines eren exactament les relacions de l'imam que va liderar l'atemptat amb els serveis policials espanyols. Les víctimes i tota la societat es mereixen conèixer tot plegat, i això permetrà també posar remei als errors comesos i combatre millor la xacra del fanatisme i la violència terrorista.

De reüll

Rosa M. Bravo

Teixit de complicitats

Confesso que aquests dies se m'ha escapat més d'una llàgrima llegint els testimonis de persones que van viure els atemptats de Barcelona i Cambrils amb tota la cruïsa. Familiars de víctimes, policies, personal sanitari, comerciants, passejants que van salvar la vida per un pam i que lluiten encara per cosir les ferides emocionals. Un 17 d'agost tranquil fins que a les cinc de la tarda tot va canviar i vam conèixer l'horror de primera mà, i es va donar el tret de sortida a un any convuls que ens ha afectat en un plànol que va més enllà

Mediadors de l'Hospitalet estan creant un teixit per detectar radicalismes

del purament informatiu. I en mig d'aquesta voràgine de testimonis colpidors he trobat el d'unes persones que m'han aportat un bri d'esperança, ja que crec que és la línia en què es pot aconseguir posar fre als extremismes. Es tracta del treball que estan fent els mediadors de l'Ajuntament de l'Hospitalet, que

sense gaires escarafalls ni anuncis, amb un ritme pausat i una mirada a llarg termini, estan creant un teixit de complicitats per detectar potencials radicalismes violents. Tracten d'implicar tothom: famílies, entitats socials i esportives, líders religiosos, policies i mestres, per intentar evitar que algú es radicalitzi amb el desconeixement de l'entorn. Un pla que es treballa des de fa quatre anys en connexió amb altres ciutats europees i que parteix d'una filosofia: les ciutats més segures no són les coercitives sinó les que tenen una millor cohesió social.

Les cares de la notícia

SOCIETAT CATALANA

Solidària reacció davant el 17-A

Un any després del malson del 17-A, cal destacar la reacció solidària del conjunt de la ciutadania als brutals atemptats de Barcelona i Cambrils. L'efectiva reacció policial, la ràpida i eficient assistència de tots els serveis d'emergència i la col·laboració de botiguers, veïns i vianants de la Rambla barcelonina van ser gestos extraordinaris. Les manifestacions i els actes de condol i escalf que van mobilitzar milers de ciutadans per condemnar el terrorisme però també per rebutjar la xenofòbia mostren la millor cara de la societat catalana.

Tal dia com avui fa...

1 any

El Prat i Barajas

L'aeroport barceloní bat el seu rècord en l'estiu més conflictiu i es queda a només 45.000 usuaris del madrileny tot i el menyspreu de l'Estat.

10 anys

Els Jocs de Pequín

Usain Bolt fa 9.69 als 100 metres i Michael Phelps iguala els set ors de Spitz en els Jocs Olímpics que se celebren a Pequín.

20 anys

El cas Lewinsky

El president dels Estats Units, Bill Clinton, aclareix davant el Gran Jurat les veritables relacions que va tenir amb l'exbecària Monica Lewinsky

Full de ruta

Imma Merino

17 d'Agost

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

Per què?

No oblidarem aquesta data: 17 d'agost. Crec que, quan hi va haver l'atemptat a les Rambles, molts ens vam dir que havíem pensat que aquest horror podria esdevenir-se a Barcelona. De fet, també en qualsevol altre lloc, com ara Alcanar i Cambrils. Tanmateix, es temen horrors que, afortunadament, no s'esdevenen mentre que, malauradament, nodreixen les polítiques de la por. Aquest horror sí que va produir-se, com es va produint en altres llocs sense que siguin tan pròxims per ser-hi tan sensibles, però vull pensar que es manté aquell esperit amb el qual vam cridar: "No tenim por." Entenguin-me: hi ha una por ineludible i, per no caure en els perills de la insensatesa o l'arrogància, fins necessària derivada de la consciència de la fragilitat de tot plegat, del malestar que du al mal, de l'aberració ideològica i/o mental que deshumanitza l'enemic; però hi ha aquella por interessadament propagada que pot convertir-nos en feixistes i que suposadament justifica els crims dels estats poderosos. Ha passat un any des d'aquell dia en què les Rambles es van convertir en un lloc estrany perquè hi ha la memòria d'una ferida i a la vegada la vida quotidiana hi transcorre com si no hi hagués passat tal fet. Hi ha coses que mai no sabem, com ara què va passar per la ment de qui va gestar i perpetrar l'acte criminal. Potser tampoc de quina informació disposaven els serveis secrets i els cossos policials, de manera que és un terreny abonat per a la sospita i l'especulació. Passat aquest any, el major Josep Lluís Traperó està pendent de judici per sedició pels fets del 20 de setembre i l'1 d'octubre (unes altres dates que tampoc no oblidarem) mentre que el conseller d'Interior Joaquim Forn fa mesos que està privat de llibertat per l'acció venjativa de l'Estat espanyol. No volen homenatges per l'actuació conseqüent als atemptats. Es diu que potser no volen homenatges que se'ls poden girar en contra. No ho sé. Vull pensar que no es consideren herois i que creuen que l'únic homenatge hauria de ser per a les víctimes. Tanmateix, passat un any, han ocorregut moltes altres coses a Catalunya per haver d'entomar que Felip VI, màxim avalador de la violència contra els ciutadans l'1 d'octubre, estigui present a l'acte en memòria de les víctimes del 17 d'agost. S'argumenta que, per respecte a les mateixes víctimes, no s'ha de polititzar l'acte i, en conseqüència, s'ha d'acceptar l'assistència de Felip VI. Tanmateix, hi ha res més vergonyosament polític que aquest home s'hi faci present amb la ciutat vigilada.

La desolació d'una educadora social, la de la família, la de l'entorn i la d'una societat que es sent tolerant, oberta i solidària i creu que va ser castigada de forma injusta. I la indignació i la ràbia de descobrir en quatre vailets corrents tanta disposició a deshumanitzar l'altre i la més absoluta manca de compassió, que són monstruositats molt més terribles que l'odi. Aquest per què? profundíssim que no troba perquè per assossegat-se mínimament, i que quan els troba, quan omplen el barroer argumentari de les ideologies dels baixos instints, esdevé igualment monstruós. I malgrat tot, la necessitat d'entendre, d'aproximar-nos als seus dimonis per intentar conjurar-los. Pensar en la crisi personal de qui està entre dos mons i no troba el seu lloc a cap, de qui per formar part del nostre ha de renunciar al seu i, sovint, si ho fa, no acaba de ser acceptat perquè queden els cognoms, el color, les dificultats per la feina o el lloguer del pis o el menyspreu pels orígens. És un buit que mortifica i que pot omplir el miratge d'una identitat clara, d'una identitat

perduda que mai ha existit, i la possibilitat de trobar el sentit de la vida en un projecte cruel, violent i estúpid, però rodó i heroic. I l'edat del nihilisme i la combinació que explica Joan Garcia del Muro en el *Soldats del no-res* entre aquesta expressió fanàtica que és més una islamització de la radicalitat que una radicalització de l'islam, i el narcisisme exhibicionista de la nostra societat. La negació de l'altre que practiquen els soldats del no-res, en essència, no difereix d'aquells vídeos de Youtube on es mostra amb satisfacció la crueltat sobre un captaire o sobre una dona triada a l'atzar a la qual es fa caure amb coça al turmell. Els sàdics vídeos de l'ISIS, la frivolitat despietada dels fanàtics suïcides, o aquelles barbaritats dels soldats americans a Abu Ghraib, adquireixen el sentit definitiu quan es

visualitzen, exactament com els imbècils que exhibeixen les seves petites crueltats a la xarxa. És tot això, en efecte, però també és la hipocresia del nostre món. A aquests joves se'ls captiva amb imatges ben certes de nens palestins o sirians morts, o amb les carnisseries provocades per drons a l'Afganistan, amb realitats que aquí es viuen amb indiferència i a ells els omplen la mirada. Saben del cinisme de qui fa líriques proclames a favor dels drets humans després de cobrar comissions per la venda d'armaments i el paper dels poders occidentals que posen i treuen dictadors, o envaeixen i bombardegen països en defensa d'interessos geoestratègics i econòmics mentre ens parlen de democràcia, llibertat i convivència. I saben del neocolonialisme, el racisme i l'espòli. No sé si ens seguirem matant fins al col·lapse final de l'univers, però si hi ha cap sortida, segur que queda molt més a prop de la força instintiva que contenia l'abraçada entre els pares del nen assassinat a la Rambla i l'imam de Rubí, que del creu de la por i la islamofòbia.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Cruels i cínic

■ Pedro Sánchez ha invitat Felip VI per homenatjar les víctimes de l'atemptat del 17-A. Mortes 17 persones. Feu immerescuts elogis al rei. L'escolanet fent falses lloances a Felip VI. La vinculació de l'imam de Ripoll amb el CNI. Sortint de la presó l'havien d'expulsar per l'història, i vulneraren les lleis donant-li la ciutadania. Vetada la comissió d'investigació pel PP, Cs, el PSOE. Al Congrés, el CNI declarà a porta tancada. Secret d'estat. Ho sap Catalunya, a Espanya Ramon Cotarelo i d'altres. Els agents sabien de la fàbrica d'armes a Alcanar. L'operació Caront, l'abril del 2015, fou el precedent d'entesa entre policia espanyola i gihadistes: avisant-los que els Mossos els vigilaven, el jutge Pedraz va arxivar la denúncia.

El 2018 els Mossos encara estan vetats a la informació de l'Europol. Al Iemen, Felip VI

ven vaixells, municions, armes, milions de persones afeades, ni habitatge ni escolles, milers de morts. Fa fefaent la vesània de Felip VI.

ALEXANDRE PINEDA FORTUNY
Barcelona

17 d'agost del 2017

■ Ben cert, ja fa un any hi hagué a Catalunya els atemptats islàmics, perpetrats per uns joves nascuts a Ripoll i d'origen magrebí, que duïen una convivència molt normal amb els seus veïns, però també víctimes voluntàries d'un imam que els va adoctrinar fins que aquella contaminació mental els dugué a fer-ho amb els mitjans i procediments ben coneguts per tothom.

La majoria d'aquests xicots varen ser abatuts pels Mossos d'Esquadra i n'hi ha dos de vius que ara són a la presó i dels quals s'obtingueren esgarrifoses dades dels fets.

Les 15 víctimes mortals i més de 100 de ferides volen ser recordades en un homenatge multitudinari arreu de Catalunya, però principalment a Barcelona i en els llocs on tingueren lloc els fets.

En l'acte barceloní està prevista l'assistència del rei Felip VI, junt amb el president Pedro Sánchez i altres personalitats, però no totes, malgrat el mal ambient existent per les declaracions públiques del monarca el 3-O, la qual cosa no ha estat rectificada i molesta l'ambient independentista, perquè el Borbó, a diferència del seu pare emèrit, Joan Carles I, va prendre partit a les ordres del PP, llavors a La Moncloa, i a favor de l'article 155.

La Moncloa ens demana que no xiulem al rei, i l'ANC i Òmnium diuen que segons ells es procurarà el respecte sol·licitat. Em pregunto: Serà així?

Els més de 2.350.000 cata-

lans independentistes, i molts altres que no ho són, estem molt dolguts i crec que serà difícil mantenir l'ambient tranquil.

LLUÍS VINUESA SERRATE
Terrassa (Vallès Occidental)

Els veritables protagonistes

■ Commemorem un any dels atemptats a Barcelona. Em sembla que el que és important és recordar les víctimes i els seus familiars i deixar de banda les línies polítiques. Cal recordar la bona acció dels ciutadans i l'eficàcia del cos policial. Els que busquen ser protagonistes és que no van saber que l'atemptat era contra els civils. Tal com vaig fer l'any passat, aniré a la Rambla a dipositar la meua flor i a resar pels que en van patir les conseqüències.

CRISTINA CASALS MASÓ
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“La solidaritat amb les víctimes del terrorisme no es pot encendre o apagar el dia de l'homenatge”

Sara Bosch, PSICÒLOGA I COORDINADORA DE LA UAVAT

Tribuna

Antoni Segura i Mas. Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona

17 d'agost de 2017

Són poc abans de les cinc de la tarda, una furgoneta entra al passeig central de la Rambla de Barcelona i atropella els vianants que troba al seu pas, 14 en resulten morts. Recorda l'atemptat de Niça del 16 de juliol de 2016 (84 morts). La nit abans explota un xalet a Alcanar on es preparaven explosius. Frustrat el pla inicial se n'improvisa un d'alternatiu. Matinada del 18 d'agost, passeig Marítim de Cambrils, un vehicle amb cinc individus atropella quatre persones (una mor) i envesteix un cotxe dels Mossos d'Esquadra. Els terroristes són abatuts. 21 d'agost, Younes Abouyaaqoub, el conductor de la furgoneta, és localitzat i abatut pels Mossos en unes vinyes de Subirats. Fins ací el relat dels fets coneguts. Afegir que la professionalitat dels Mossos i dels equips d'emergència va evitar danys pitjors i que la resposta ciutadana fou exemplar, no només per les multitudinàries manifestacions de condol i solidaritat amb les víctimes i les famílies, sinó per l'absència de brots d'islamofòbia. Al contrari, va haver-hi un sentiment de germanor envers els musulmans catalans i alhora aquests es van afegir al rebuig unànim dels atemptats.

UN ANY DESPRÉS ROMANEN, però, massa preguntes sense resposta: per què la manca de coordinació entre les diferents forces de seguretat i la desconfiança a l'hora de compartir informació?; per què un personatge clau en la radicalització dels joves de Ripoll, l'imam Abdelbaki Es Satty, expulsat de Bèlgica per radical, rep, entre 2012 i 2014, quatre visites de membres de les forces de seguretat espanyoles a la presó de Castelló i on complia condemna per tràfic de drogues? Per què no va ser sotmès a vigilància quan va sortir de la presó? Per què ningú avisa la comunitat musulmana de Ripoll dels antecedents de l'imam?

Certament no és fàcil encarar l'amenaça del terrorisme confessional, però algunes coses ja se saben.

EN PRIMER LLOC, NO HI HA UNA ÚNICA motivació ni una única via cap a la radicalització: webs, imams radicals, entorn d'amistats, presons, marginació i discriminació social, crisis identitàries... Aquestes últimes es presenten en joves musulmans, nacionals de segona o tercera generació, educats en l'escola laica i sense arrels amb els països d'origen dels seus pares o avis, a qui els seus conciutadans els neguen la condició de nacionals. En canvi, el radicalisme confessional els ofereix una identitat superior, universal i suposadament compartida per milions de persones, i alhora justifica moralment l'assassinat d'infidels.

EN SEGON LLOC, EL TERRORISME NO ÉS un fet de bojos fanàtics sinó que té ideolo-

“El veritable combat contra el terrorisme se situa sempre en darrera instància en el camp de les idees: valors democràtics contra valors totalitaris

gia i objectius polítics. Pensar el contrari porta a respostes equivocades. El terrorisme no pretén vèncer militarment els règims democràtics sinó afeblir-los en la mesura que la socialització del terror porta al parany de bescanviar llibertats per seguretat i, per tant, a la degradació dels valors democràtics. Però, amb menys llibertats tampoc hi ha seguretat absoluta. Aquesta no la pot garantir ningú: els serveis d'intel·ligència feia mesos que sabien que Estat Islàmic preparava una acció a París i no van poder impedir els atemptats del 13 de novembre de 2015.

EN TERCER LLOC, LA BANALITAT DEL MAL, en expressió de Hannah Arendt, significa que l'autor de crims terribles no té mala consciència ni es penedeix d'uns actes que justifica ideològicament: quatre dies després de matar catorze persones, Abouyaaqoub s'encara als Mossos al crit d'Al·là és Gran! Ni penediment, ni mala consciència. El veritable combat contra el terrorisme se situa sempre en darrera instància en el camp de les idees: valors democràtics contra valors totalitaris.

FINALMENT, NO ES PODEN UTILITZAR cínicament les víctimes per obtenir rèdits polítics: no és just manifestar condol i solidaritat i després vendre armes a països que financen el terrorisme. I cal canviar la normativa que fixa un any per ser reconegut com a víctima d'una acció terrorista, perquè les seqüeles psicològiques poden trigar més temps a aparèixer. I, sobretot, que no es deixin passar vint anys per fer costat a les víctimes, que és el temps que va transcórrer perquè una representació governamental s'acostés a acompanyar les víctimes que cada 19 de juny es reunien a la Meridiana per recordar les 21 persones que van perdre la vida a Hipercor.

De set en set

Xavier Cortadellas

Fàcil

Vidiadhar Surajprasad Naipaul tenia un nom tan llarg que la gent li deia Vidia. I en els seus llibres, signava V.S. Naipaul, que era una bona

manera d'estalviar espai i d'estalviar problemes a editors, maquetistes, llibreters i lectors. Però ara que ha mort, a les notícies que he llegit sobre ell li han posat el nom sencer: una bona manera que la persona que ho ha escrit demostrí que ella sí que en sap i que, de passada, s'estalvi d'haver de pensar una ratlla més. En general, però, quan en parlàvem, els que el llegíem deïem: "En Naipaul." Més que res, perquè ningú d'aquesta banda de món pot dir Vidiadhar Surajprasad Naipaul i, després, voler convèncer els qui l'escolten que és (que era) un novel·lista fàcil de llegir i d'entendre. I és que avui, tant si es tracta de dir un nom, com de recomanar un llibre o qualsevol altra cosa, si no sembla fàcil, millor que la persona que en vol parlar no s'hi posi. Que en aquest món perquè et facin cas t'han de captar a la primera. La vida esdevé molt més entenedora així, quan és planera i senzilla. D'aquí l'èxit de les religions, del marxisme i dels filòsofs a les tertúlies. Contribuint a fer que tot plegat estigui sempre a un nivell prou elemental, hi ha, a més, milers de persones disposades a escurçar tots els noms llargs o a dir que aprendre anglès o el que sigui no costa gaire. A favor seu tenen també les targetes, els mòbils, les Apps i totes les grans companyies, que, com que hi ha massa noms repetits, ho fan fàcil fent que ens identifiquem amb una contrasenya o amb un codi. Em recorden l'exèrcit en els campaments d'abans: la primera cosa que feia era canviar el nom dels reclutes per un número. Sí, a Espanya, l'exèrcit ho ha fet també sempre tot molt senzill. No és estrany, doncs, que ara fa uns dies a Estònia se'ls disparés aquell míssil.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El sobiranisme crida a aprofitar el judici per acusar l'Estat

■ Amb un llaç groc humà a Gràcia, l'ANC i Òmnium van demanar una gran mobilització coincidint amb la vista

Xavier Miró
BARCELONA

El dibuix d'un gran llaç groc humà a la plaça de la Vila de Gràcia coincidint amb la festa major del barri barceloní va ser, ahir, un dels actes destacats de les concentracions que van tenir lloc en diverses poblacions del país coincidint amb els deu mesos que fa que estan en presó el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i l'expresident de l'Assemblea Nacional (ANC) i actual president del grup parlamentari de Junts per Catalu-

La frase

“Aquesta tardor hem de tornar a demostrar al món que hi som quan comenci el judici de la vergonya”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIMUM

nya, Jordi Sánchez. Centenars de voluntaris amb cartolines grogues van formar el llaç humà al centre de la plaça mentre a l'escenari de concerts de la festa major es llegia un manifest que condemna

l'empresonament dels Jordis –Sicus Carbonell, músic de Sabor de Gràcia, i Joan Carles Llibre, president dels Castellars de la Vila, van ser els encarregats de la lectura.

El text denuncia que l'Estat els “jutja i priva de llibertat” per haver protestat “pacíficament” i que el govern del PSOE no ha fet cap gest, per la qual cosa li demana que exigeixi a la fiscalia “la retirada de tots els càrrecs”. Després de llegir el desig de bona festa major que Cuixart va enviar des de la presó a tots els seus veïns de Gràcia, el

Llaç groc realitzat ahir a les festes de Gràcia per la llibertat dels presos ■ EFE

vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va fer una crida “a tornar a demostrar al món que hi som i que hi serem aquesta tardor, quan comenci el judici de la vergonya”, un judici que va instar a convertir en un mirall de la injustícia política que es viu a l'Estat espanyol. Al judici, va avançar, els presos no hi aniran a defensar-se, sinó a acusar l'Estat de manipular barroerament la

justícia i les lleis per imputar-los delictes que no han comès.

Per la seva banda, David Minoves, del secretariat de l'ANC, va acusar l'Estat d'utilitzar la ultradreta per intentar trencar la convivència a Catalunya amb els atacs contra els llaços grocs i va reafirmar que els dirigents estan empresonats amb l'únic objectiu d'espantar i escarmentar l'independentis-

me. En un acte en què va intervenir Alba Puig en representació dels familiars dels presos, l'ANC i Òmnium van demanar una gran mobilització l'11-S, però també durant el judici per acompanyar els presos en la denúncia internacional de la “injustícia”. Mataró, Canet de Mar, Valls, el Vendrell, l'Escalada, Puigcerdà i Roses van afegir-se, entre d'altres, a la protesta d'ahir. ■

El CGPJ empara el jutge Pablo Llarena

■ Creu que la demanda de Puigdemont ataca la seva independència

Redacció
MADRID

La comissió permanent del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) va atorgar ahir empara al jutge instructor de la causa oberta pel procés, Pablo Llarena, davant la demanda civil presentada contra ell a Bèlgica per l'expresident Carles Puigdemont i la resta de consellers a l'exili. El CGPJ va prendre la decisió pel que qualifica d'atac planificat a la seva independència. Segons creuen, la demanda intenta “sense cap dissimulació, sotmetre les actuacions sobiranes de l'Estat espanyol a la jurisdicció d'un estat estranger”.

El CGPJ promet que s'adoptaran “totes les mesures necessàries” per garantir la independència de

Llarena, en uns cursos d'estiu recents ■ EFE

Llarena, “incloses les mesures relatives a la integritat econòmica que proporciona l'article 296 de la llei orgànica del poder judicial”, que estableix que no es pot demandar de forma directa un jutge en l'exercici de les seves funcions i que l'Estat es fa càrrec d'eventuals indemnitzacions.

Demana a més als Mi-

nisteris d'Exteriors i Justícia que assegurin “la integritat i immunitat de la jurisdicció espanyola davant els tribunals del Regne de Bèlgica”, obrint així la porta al fet que l'advocacia de l'Estat es personi en defensa d'Espanya a Brussel·les. Llarena està citat a comparèixer davant un tribunal belga el 4 de setembre ■

Nits al castell
LA NOU DE GAIÀ
2018

Concerts a la terrassa del Castell

11 D'agost - 22.30 h
DUO SPIRITOSO
“Un passeig musical”
Dasio Castro (violí) i Ricardo Alba (violoncel)

18 D'agost - 22.30 h
IN'ROOTS - Jazz
Edu Pons (saxo), Ernest Pipó (guitarra), Joan Torné (bateria) i David Moyano (contrabaix)

25 D'agost - 22.30 h
“CONNEXIONS”
Xavier Plé i MACC - Saxo i guitarra

142453-1192484L